

ΦΙΛΕΣ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

Αν μπορείς να κρίνεις ένα βιβλίο από το εξώφυλλό του, τότε το πρώτο βιβλίο της «Τετραλογίας της Νάπολης», με τίτλο «Η υπέροχη φίλη μου» (εκδ. Πατάκη), της αγνώστων λοιπών στοιχείων Έλενας Φερράντε, θυμίζει λίγο από «Πολιάννα», μια μικρή δόση από «Σεντ Κλερ», ή τουλάχιστον ελπινά μια θολή ανάμνηση από αυτά τα αναγνώσματα, κι ας διαδραματίζεται στην πάμπωχη μεταπολεμική πόλη του ιταλικού Νότιου. Από τις πρώτες κιόλας σελίδες του, προσωπικά αναγνώρισα «μια αίσθηση του εαυτού μου που δεν έχω πια», για να παραφράσω τη συγγραφέα, όχι τόσο ως η πάλαι ποτέ μικρή που ενθουσιαζόταν με τέτοια βιβλία, αλλά ως το παιδί που αντιμετώπιζε κάποτε την πολυπλοκότητα της κορμίστικης φίλιας, η οποία τελικά επιζει των αναταράξεων και των ανταγωνισμών για να μειωσιωθεί σε μια σχέση ουσίας, ακριβώς όπως συμβαίνει με τις ηρωίδες της Φερράντε, την Έλενα και τη Λίλα. Όσον αφορά δε τη γραφή, αποδεικνύει με τρόπο παραδειγματικό πως όταν ένα κείμενο διαθέτει ορμητική, εσωτερική δύναμη, δεν έχει ανάγκη να είναι καλογυαλισμένο και εντυπωσιακό. – Μ.Α.

